

РОЗВИТОК ОСВІТИ В СЕЛІ БОГДАНІВКА

Архівних документів про створення школи в селі Богданівка в сільській раді не збереглося. Відомості про роботу школи за часів польського панування записані зі слів колишніх учнів школи.

Найдавніші дані записані від колишнього учня школи Сухого Миколи Гордійовича (1919 р. н.). Він пішов у школу в 7 років у 1927 році. Навчання проходило в одному приміщенні. Зараз у ньому знаходиться фізкабінет.

Школа була початкового, чотирьохкласною. У першому класі вчили українською мовою, а з другого класу вчили польську мову. У наступних класах всі підручники були польською мовою, за винятком природознавства, яке було українського. По п'ятницях був Закон Божий. Його викладав батюшка, який приїздив з Черниці. Діти вчили молитви.

Учитель був один. Його звали Яницький Едмунд Янович. Хоч він був поляк, а українською мовою розмовляв гарно. Жив він зі сім'єю при школі. Періодично з Корця приїздив інспектор, який перевіряв роботу школи. Навчальний рік тривав як і зараз. Влітку були трьохмісячні канікули.

У школі був магазинчик-шкафчик. Тут продавалося шкільне приладдя. На перервах продавали, а під час уроків "шкафчик" був закритий на замок. Продавцем був учень. Вчилися учні всі в одному класі-комплекті. Якщо не слухались, або не вивчили урок, то вчитель бив лінійкою по руці, ставив на коліна. Учнів, які вчилися добре, було мало, більшість вчилася погано. Одягались бідно, але чисто.

Суха Надія Євтухівна (1925 р. н.) пішла в школу у 8 років. Її вчив учитель Черемуха Лукаш. Вона пригадує, що навчання велося у дві зміни. Вранці вчилися старші, а після обіду менші. Дітей було багато, а приміщення мале. В школі була ікона, яка тепер знаходиться у церкві. Писали олівцями і чорнилом. Підручники купляли самі. Вони були дуже дорогі, тому їх мали одиниці. Вчили вірші і пісні польською, багато з них, не зважаючи на поважний вік, вона знає й досі. Книжки носили в полотняній торбинці. Писали на дошці крейдою. Парти були чорні. Для рахунку носили вербові палички. В кінці навчання запровадили форму: чорний фартушок і синє плаття, білий комірець. Був ручний дзвінок, яким дзвонив учитель.

У цей період (після 1939 року) школа була ще в другому приміщенні — там, де зараз церква, там був польський барак. Тоді вчив учитель Самійленко і вчителька Галина.

Подружжя Вознюків навчалось у школі до і після 1939 року (Варвара Макарівна 1928 року народження, Василь Степанович 1925 року народження). Вони пригадують, що перед початком уроків учні молились. Якщо хтось не вивчив молитву, то батюшка посилав його вирізати собі дубчика, і тоді бив ним по долоні учня.

Підручники були всі на польській мові, крім підручника "Життя і праця". З 1939 року після уроків учнів вчили танцювати, писали плакати. У роки війни школа працювала.

Після 1944 року учив учитель Берсжницький.

Більш детально пригадує своє навчання в школі Черняк Лідія Семснівна, 1939 року народження. Вона пішла у перший клас в 1945 році. Школа тоді ще залишалась початковою. Цікавим був у неї зошит, він був зшитий із листків, які брали з книжок і журналів. Писала вона між рядками друкованого тексту. Сумку їй пошив батько із свого шкіряного портфеля. Всі учні хотіли потримати його в руках, повідкривати замочки, бо самі мали полотняні торбинки з пояском через плече. Пам'ятає вона і перших учителів Лізу Матвіївну, Надію Петрівну, Антопіну Микитівну.

У школу майже всі діти ходили босі, а восени і взимку багато пропускали уроків, бо не мали що взути. В школу прийшли нові вчителі. Тоді ж організували танцювальний і хоровий гуртки. На новорічну ялинку іграшки виготовляли із соломи, з пофарбованих газет, вирізали сніжинки, ланцюжки.

Найщасливішим був день, коли їй подарували справжній зошит. Потім із зошитами було краще забезпечення, а от підручників хронічно не вистачало. Коли учень не вивчив урок, то його залишали після уроків. Кращих учнів закріплювали за слабшими. Вчителька молодших класів Богуславська Віра Гаврилівна організувала гурток "Вмілі руки". Її чоловік Володимир Костянтинович вів драматичний гурток. У 4-5 класах організували піонерську організацію. Добровільно не вступав піхто. Спочатку змушували поступати кращих учнів, потім інших.

У 1950 році наша школа стала семирічною. Директором був тоді Юрчук Іван Карпович. Батьки Лідії Семенівни здали під школу свого кімнату в оренду.

Коли Черняк Л. С. навчалася в 7 класі, то директором була Щирук Ольга Опанасівна. Вона вперше в школі організувала і провела випускний вечір. Шкільну форму почав вводити директор Юрчук І. П., але тканини, щоб її пошити не було, то дівчатка одягали білі фартушки на свій одяг.

У школі учнів привчали до праці: садили дерева, допомагали колгоспу, збирали довгоносики, допомагали ремонтувати дорогу.

Шевчук Ганна Яківна працювала вчителькою початкових класів з 1955 по 1985 рік. Школа була вже семирічна. Директори мінялися часто. Вона прийшла в школу, коли директором була Куць Галина Семснівна, родом з Полтавської області. Потім був Надюк Юрій Іванович, Радковський Володимир Оксентович. Гаврилюк Ольга Олександрівна. Навчання велося в трьох приміщеннях.

Коли на місці сучасної школи збудували дерев'яну, то навчання велося в одну зміну. В 1955 році вчили дітей вчителі-предметники.

За директорування Гаврилюк Ольги Олександрівни збудували нову цегляну

школу, майстерню і їдальню. Це /г^іЗ був кінець 60-х років ХХ ст., школа стала дев'ятирічною.

З 2001 року директором працює Радюк Лариса Марківпа. За ініціативи та сприяння колишнього випускника цієї школи, а тепер заступника голови Рівненської обласної державної адміністрації Анатолія Олексійовича Юхименка добудували нове та реконструювали старе приміщення школи. Сьогодні Богданівська школи — краща в районі.

Ось таким є розвиток освіти нашого села зі слів очевидців. Шлях був складним і важким. Зараз у школі працює 14 вчителів, 6 чоловік обслуговуючого персоналу. Надіємося, що в недалекому майбутньому у селі буде одинадцятирічна.

*Вертій Т. П.,
вчитель історії
ЗОШ I - II ст. с. Богданівка*